

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Prenumerationspris:
1 R. 40 sk. 6 ö pr. halfår.

Lördagen
den 15 Februari.

Tidning för Skön Konst och Litteratur.

Biografi.

Richard Wilson.

Landskapsmålare af Engelska skolan.
född 1713. — död 1783.

Uti Colomondie, nära byn Llanoerris i Wales, visa bönderna den resande tvenne äldriga granar, hvilka vaja för vinden på en höjd och beskugga två gamla grå och mossbäckta stenar. Man har från detta ställe en beundransvärd utsigt, ett verkligt walesiskt landskap, på en gång dystert och ljusst, vildt och leende. "Här satte sig den gamle målaren," säger eder folket på sin bonddialekt.

Denne gamle målare var Richard Wilson, stor landskapsmålare. Han föddes 1713 uti grefskapet Montgomery och var son till en engelsk minister af adelig börd. En af hans anhörige, sir Georges Wynn, förvånad öfver att se honom redan såsom barn afteckna föremåls konturer, förde honom till London och anförtrorde honom åt en obemärkt porträttmålare, hr Wright's, ledning. Genom några sammansparade penningar och sina vänners understöd sattes han sedermera i stånd att företaga en resa till Italien. Detta lands genomskinliga och varma atmosfär, dess trädgrupper, med sina orörliga och i solen badande löfmassor, denna naturens höga majestät och passionerade lugn utöfvade på honom en magisk verkan. Emellertid fortfor han att måla porträtter, tills Zucharelli och Joseph Vernet väckte honom till sjelfkänedom.

— Hvad är det der? frågade den förstnämnde, då han engång inträdde i sin atelier, hvarest Wilson, med penseln i hand, afvaktade honom framför ett nyss börjadt utkast.

— Det är den utsigten man har genom ert fönster, och som jag tycker mycket om.

— Ni är landskapsmålare, sade Italienaren.

Vernet var af samma tanke, ty till de resande Engelmän, hvilka besökte hans atelier, sade han vanligen:

— Tala icke endast om *mina* landskap, när er egen landsman frambringar så sköna skapelser.

Zucharelli och Joseph Vernet hade således väckt Wilsons verkliga anlag; vår artist öfvergaf porträtterna, och började kopiera le Guaspre, Lorrain, Salvator Rosa, särdeles Lorrain, men framför allt italienska naturen, den han studerade under 6 års tid. Då han återvände till London medförde han sina kartonger fulla af taflor, skizzer och utkast. Hans *Niobé* och hans *Utsigt af Rom*, de första taflor han utstälde, ansågos för utomordentliga konstverk. Hertigen af

Cumberland köpte den förstnämnda och Markisen af Tavistock den sednare; den underordnade bibliotekarie-platsen vid kongl. akademien var den belöning han erhöi för dessa första mäterstycken. Men den flyktiga beundran han väckt försvann snart. Det behöfdes poeter för att förstå denna poesi: England egde inga sådana mer.

De tysta, klara morgonstunderna, middagshettan, då allt lefvande trängtar efter skugga och svalka, tänkares och älskanles ljufta tillflyktsort vid höga, skuggrika sjöstränder, hafva aldrig mera poetiskt blifvit idealiserade än af Wilson. Dessutom har aldrig någon i England före honom målat den poetiska naturen och på duken realiserat Miltons gudomliga ideal. Likasom *Förlorade paradiset*s författare, har Wilson förenat klarhet med fantasi. Man tycker sig nästan höra kreaturen råma, då de återvända hem, och se dem gå med maktiga steg öfver fragmenterne af någon antik ruin. Man ser solen sänka sig mellan höga, mörkstammiga träd — horisonterna äro vidsträckta och grottorna djupa, — vestliga himlen färgas af en bländande rodnad. Nästan alltid förhöjes effekten af detta horisontal-ljus genom en lugn vattenspegel, beskuggad af majestätiska träd. Uti *Vyen af Rom*, afteckna sig de sju kullarna af denna jordens herrskarinna uti ett ljus, klart och vidsträckt som dess historiska forntid; och under förgrundens träd, mörka, som dess nuvarande öde, sitta några resande, med blickarne fästade på en bas-relief af marmor: en ännu skön men förfallen kvinnofigur — symbolen af Rom. Sådan är karakteren uti Wilsons arbeten, föga varierade, utförda utan någon retouche, och ämnade att betraktas på afstånd. Han är den grundligast poetiska bland landskapsmålarna, liksom Milton är den grundligast pittoreska af poeterne.

Wilson älskar starka kontraster och missbrukar dem tillochmed. Än, såsom uti *vy öfver ett engelskt landskap*, strålar solen fram bakom en gammal alm, likasom bakom en ljusskärm, och dess delade strålar öfvergjuta hela ena sidan af himlen med ljus; än, såsom uti *Phaëton*, framtränger ljuset genom fönsteröppningarne och hvalfbågarne på en byggnad, placerad i den djupaste skugga. Dessa effektfulla scener bevisa den känsla af mysteriös storhet, hvaraf Wilson var intagen, och gjuta ett eget behag, icke öfver de mest bullersamma af hans dramatiska landskap, t. ex. *Niobé* eller *Phaëton*, men öfver hans mera blygsamma arbeten, sådana som *Villa Mécène*, *Apollo* och *årstiderna*, en utsigt af *Po*, *Cicero i sin villa*, *Bron vid Langallan* och *Horatiernas graf*.

Oaktadt den beundran dessa vackra taflor väcka och förtjena, upptäcker man dock deruti det nordiska snillets be-

mödande att göra sig till herre öfver den italienska skönheten. Det fattas Wilson en viss enkelhet i storheten. Man märker något konstladt i ordnandet af och kontrasten emellan lineär och planer, ljus och skuggor, hvad åter den idealiska sammangjutningen af nordens melankoli och söderns eldighet beträffar, så har ingen mästare kunnat mäta sig med honom.

Emellertid voro hans samtida likgiltiga för hans förtjenster, konstdomarne ansågo honom knappt värd sina kritiker; mästarne hyste medlidande med honom. Hvarken koloristen Reynolds, som hyllade den venetianska skolan, eller den storartade Fuesli, Michaël Angelo's beundrare, kunde skydda honom. Han erhöi ganska få beställningar. Då en högt uppsatt herre en gång gjort Georg III uppmärksam på honom, beställde denne konung af honom en vy öfver sina trädgårdar vid Kew, hvilkas resliga parker han högt älskade. Wilson utvidgade horisonten och inlade något mera mystiskt uti löfmassorna, än verkligheten erbjöd. Monarken, en vän af sträng noggrannhet, återsände taflan till målaren. Förgäfvets försökte Sir William Beechy, en af dessa populära embetsmän, som England och Flandern så ofta frambragt, att taga honom under sitt protektorat. Den *staccars Richard*, som hans vänner kallade honom, fick antingen icke sälja några taflor, eller ock gingo de bort för några shilling sterling. Hans hem var tomt, hans atelier förfallen. En dag, då han var både hungrig och törstig, sålde han en af sina vackraste taflor för ett krus porter och en bit *Stilton-ost*. Nu flyttade han uti ett vindsrum vid Tottenham-Court-Road och fortsatte raskt sina teckningar. En dag inträdde till honom en förmögen yngling, som blifvit rörd öfver hans armod, medförande ett förnämt fruntimmer, som älskade landskapsmålningar; Wilson tog den unge mannen afsides och hviskade: "Huru skall jag kunna måla en tafla? jag har inga penningar att köpa färger för."

De inflytelserika medlemmarne af konstakademien i London, intagne af medlidande, afsände då till honom en person, icke för att erbjuda honom hjälp, utan för att säga honom, att hans manér vore dåligt, tungt, enformigt och utan behag. Wilson en anspråkslös och ej särdeles bildad man, råkade i häftig vrede. Förneka sitt snille, afsvärja sina poetiska drömmar, hvilka utgjorde hans lif och varelse! Nej! Wilson bibehöll ännu mera hårdnackadt sin stil och blef ännu större människohatare än förut; han utkastade några nya epigrammer mot Reynolds och hotade med sin käpp en karrikatur-tecknare, som hans fiender uppmuntrade. Denna kraftfulla och oförställda natur blef misantropisk, ja nästan cynisk. Hans syn försvagades och hans touche blef osäker. Hospitalet var nära att öppna sina portar för honom, då en af hans bröder dog och lemnade honom i arf en liten egendom jemte någon förmögenhet. Wilson, hvars snille icke en gång förskaffat honom lifsuppehälle, blef således plötsligen rik, just då ålderdom och sorg började förstöra hans talang. En blygrufva som upptäcktes på hans egendom, försäkrade honom om ett anseeligt reventy. Han tog afsked af Sir William Beechy och bosatte sig i Colomondi, hvarom vi redan talat, uti Wales, utan att från den stunden röra vid sina penslar. En afton, under en lång promenad, som Wilson företagit, i sällskap med sin hund, nedföll han vanmäktigt, förtärd af svikna förhoppningar och mödor. Det förfärade djuret ilade hem, lockade genom sina oroliga rörelser tjänstefolket att följa sig och förde dem till det ställe, der husbonden låg. Man bar honom hem; ännu några månader lefde han ett aftynande lif och dog vid 69 års ålder, i Maj 1782, utan att någon människa, hvarken i England eller det öfriga Europa hade en aning om, att en snillrik målare nu slutat sin bana.

Hans olycka var, att vara en allt för fullkomlig artist, i ett politiskt och kommersielt samhälle. Sjelfva naturen hade upphört att vara till för honom. Då han en gång från terassen vid Richmond betraktade det herrliga perspektivet, som man ser derifrån, utropade han: "Det är ett vackert stycke, och väl utfördt! och de der *figurena* der nere vid husen, hvad de taga sig bra ut!" Vid åsynen af kaskaden vid Terni utropade han hänryckt: "Hvad detta vatten är väl gjort, min Gud; hvad detta vatten är väl gjort!"

Verlden var för honom endast ramen till ett stort

landskap, hvaruti människorna utgjorde figurer. Gud var målaren.

Philarete Chasles.

Den bästa tafla som denne mästare målat, är måhända ett landskap med en bred ström; den tillhör en hattmakare i London, hr Artis. Sanning, utförande, kolorit, ja, alla goda egenskaper framtråda i denna komposition.

Ledstjernen i Stormen.

Fantasibild af G.—n.

Si ton fragile esquiv lutte sur la mer sombre,
Viens, — — c'est ici le port!

V. HUGO.

Aftonskuggorna bredde sig småningom öfver palatsen och kojorna i den kejsarliga ryska handelsstaden Riga; affärsmännen slutade sina göromål för dagen och skyndade nu att i familjekretsens sköte för några timmar glömma livets torraste prosa; vänner hastade till hvarandras möte; älskaren ilade på kärlekens vingar, att ur sin älskades öga dricka ny näring för sitt hopp; arbetaren vandrade med mindre snabba steg, men kanske lika glödande hjerta till sin låga boning. Klar och mild sänkte sig qvällen öfver höga och låga, och en lätt sydvest-vind krusade ytan af den här 3000 fot breda Düna-floden, i hvars böljor milliarder stjernor speglade sina strålände anleten.

Ett ungt fruntimmer vandrade med lätta steg mellan de höga husraderna, en inre oro eller längtan tycktes bevinga hennes gång, och de smärta konturerna af hennes växt ådrogo sig mången mötande ynglings blickar. Anländ till den 24 fot höga minnesvärden från åren 1812, 13 och 14, stannade hon hastigt; kylan från graniten tycktes liksom hafva svalkat hennes oro, och länge stod hon der försänt i djupt begrundande och betraktade den 9 fot höga bronsbilden af segrens Gudinna, som majestätisk reste sig på pelarens spets.

"Du stumma bild," sade hon slutligen, "vill predika om seger! Stumt är ditt språk, som du sjelf, endast därar fatta orden från dina kalla läppar. Kan jag väl besegra den oro som fattat min själ? Hemska aningar svepa ett sorgflor omkring mitt hjerta, och du vill för mig tolka segerhymer. Minnets väktare är du, ingenting annat; när stormen i yrande hvirflar jagar sanden mot din panna, hvad är du då? En ljudande malm, kall för andras smärta, döf för deras böner om seger i striden. Din stolta blick tycks säga! Mask! du som krålar djupt under mina fötter, föga rör mig din sorg, dina bleknande förhoppningar. Var fritt stolt, höga herrskarinna, jag är sjelf stolt öfver min älskling, som nu trotsar haf och stormar, för att snart få trycka sitt hjertas trogna brud i sina armar. Färväl! När han kommer, skall jag med honom tråda fram för ditt majestät och säga: Jag har segrat!"

Med nyväckt mod fortsatte hon sin väg mot citadellets mörka murar, men ju mer hon nalkades denna dystra massa, desto mer vek det konstlade modet för den förra oron. Snart stod hon vid Dünas strand; med vemod i hjertat och längtansfullt öga spanade hon ut i den dystra qvällen. Skyarne skockade sig och drogo en slöja öfver den tindrande stjernhimmelen; de stilla fläktarne öfvergingo till en häftig storm och skummande häfde sig den upprörda flodens böljor mot stranden. "Huh!" ryste den arma, "Alexis! Hvar är du nu, hvar kämpar du vil nu mot vredgade makter? Kom, o kom! Här är hamnen. Skynda medan än är tid, här väntar dig Androwna, din älskarinna, din maka! Hvi dröjer du?"

Så klagade den sörjande. Redan i flera dagar hade hennes älskling varit väntad från fjerran haf, och hvarje dag hade tyckts henne en evighet. Kärleken har en egen tideräkning; dess längtan förvandlar minuter till år, timmar till sekler och dagar till evigheter.

Den vestra förstädens innevägnare hade redan gått att i hvilans armar hemta nya krafter till nya mödor; i sjelfva staden spred sig väl ännu ett ljushaf från rikedomens boningar, men midnattens hemiska timme nalkades, gatorna voro öde och endast vindarnes vilda jagt strök i yrande fart fram genom staden. Ännu länge dröjde på stranden den klagan-

de och bedjande; men ack! de brinnande bönera hunno ej älsklingen; på stormens vingar ilade de rastlöst öfver Rysslands stepper mot Siberiens isbeklädda öknar.

"Allt lefvande går till hvila, endast jag drifves af mitt oroliga hjerta ut i natten och stormen. Det ena ljuset släc-kes efter det andra; mörkt är omkring mig! mörker inom mig! — dock nej! — Se, der tindrar en stjerna mellan molnen! — Haf tack, du Ljusets källa, att du sände denna stråle till min själ! Sänd äfven, du kärlekens Gud! min älskling en ledstjerna bland klippor och skär i denna fasansfulla natt!"

Ännu en gång kastade hon en blick utåt den mörka, brusande floden; en stråle af hopp hade inträngt i hennes bröst, och tyst som en skugga återvände hon till staden.

Samma dag, den 25 Oktober 1848, gungade på Nordsjöns böljor ett ståtligt skepp, hvars smäckra master utmanande reste sig mot de regndigra skyarne, liksom ville de säga: "Vi hafva trotsat Antilliska Archipelagens orkaner, hvad frukta vi väl af edra dvärgstormar? Kommen, rasen fritt! Snart äro vi vid hemmets kuster, och i den välbekanta hamnen."

Aftonen kom, vinden tilltog mer och mer i kraft, mörkret lägrade sig öfver det upprörda hafvet, och de härjade sjömännen betraktade med frågande blickar sin kapten, som med uppmärksamt öga på sjökortet beräknade sin kurs.

"Lugn, mina vänner!" sade slutligen kapten Oulwich, "jag hoppas vår Carl skall stå på sig vid kusten af det land, som varit vaggan för så många tappra Carlar. Kunna vi blott hålla oss från Svenska landet, så berga vi oss väl, i annat fall skola vi försöka att finna skydd i någon af dess hamnar om stormen ökas."

Likväl kunde han icke dölja för sig sjelf, att faran var ganska stor i ett trångt haf, fullt af klippor, skär och strömsättningar, under ett sådant mörker och en storm, som hvarje ögonblick ökades. Dessutom isades hans själ af den förfärliga tanken, att, så nära hemmets stränder, så nära sin älskade Androwna, förlora hopp, lif och den jordiska lycka, för hvilken han hittills så troget kämpat. Men dessa tankar voro ännu endast hemska meteorer i den mörka natten: älskaren måste gifva vika för sjömannen, och med på en gång vännens och befälhafvarens kraftiga språk uppmanade han sin besättning till lugn och en oafbruten uppmärksamhet på deras pligter.

Plötsligt skakades fartyget af en häftig by: flera segel sletos i stycken: Ägirs döttrar, mera liknande Fenrisulfven, hvars käftar räckte från himlen till jorden, färdige att uppsluka allt, än vänliga Najader, förföljde med skummande raseri det stolta skeppet, som suckande och förödmjukadt måste foga sig efter deras vredgade vilja. Nya segel tillsattes för att ännu kunna hålla sjön, och ännu lefde hoppet i de raska sjömannens bröst; — men tyst! — Hvad är som brusar i fjerran, hvilken stämma, är mächtigare än stormens? Gud! den Orkan de trotsat i vesterns haf, förföljer dem hämnande till nordens kuster. Hör, huru han nalkas med jättsteg. Berga, berga! O! det är försent! Redan är han der. — Vidt kring rymden flyga trasorna af de slitna seglen, och med tomma lik är det redlösa skeppet öfverlemnadt i den fasaväckande jättens våld. Rodret är bräckt, Framåt med orkanen! Framåt till död och undergång! — En stöt! ännu en! — "Evige förbarmare! Vi sjunka, vi förgås!" "Upp i masterna, upp öfverallt skyndade alla som ännu förmådde det; kärleken till lifvet är stark, och hoppet är väl ändå det sista, som lemnar människan här på jorden."

Ehuru utmattad af ansträngning antrade kapten Oulwich dock upp i kryssmasten och höll sig der fast så mycket hans krafter tillåto. Nu, med en nästan säker död för ögonen, flögo hans sista tankar mot hemmets stränder; allt hvad kärt han der egde framträdde för hans själs blickar och med innerlig andakt bad han icke för sig sjelf, men för deras väl. Snart kände han krafterna aftaga. "Androwna!" suckade han, "du min själs älskade! dig tillhör min sista suck; bed för mig!" Derpå sände han en blick mot höjden och set mellan de delade molnen lyste en vänlig stjerna så klar, så mild. Kärlekens Gud hade hört den arma, trogna bed-

jerskans röst, och sändt hennes älskling en ledstjerna, men en ledstjerna till ett bättre land, der inga stormar rasa, ty de matta armarne släppte sitt tag och med ett tacksamt leende sjönk han ned i den djupa och kalla graf, som nu omsluter den raske seglaren på jordens stormiga haf.

Ännu vandrar vid Dünas strand en trogen brud; väl har lidandet blekt de ungdomliga dragen, väl stirrar hennes öga medlidsamt på de oförståndiga vänner, som vilja öfvertyga henne om älsklingens död. Hennes eget hjerta säger henne ju att han lefver, hvi skulle hon då tro andras ord? Segergudinnan har fått ett löfte, som hon hoppas kunna uppfylla, och den vänliga stjernan deruppe är ju en borgen för uppfyllelsen af hennes hopp.

Mot Dünamünde hvila hennes blickar; derifrån skall han ju komma, och snart skall hon se den välbekanta flaggan som vajar öfver honom. — Hoppas, hoppas, du arma hjerta! En gång skall och en vänlig stjerna leda dig till målet för din längtan.

Konstnotiser.

Målarekonsten.

— En deputation af Münchens konstnärer öfverlemnade den 10 sisl. November till Kon. Ludvig af Bayern det för honom bestämda album, hvilket innehåller 178 konstblad och deribland många herrliga saker. Titelbladet består af en aquarell-tekning af Kreling och försinligar den hyllning, som alla tidens berömdaste konstbeskyddare, konstnärer och poeter, egna den nyare tyska konstens grundläggare och skyddsherre. Följande dagen öfverlemnade en deputation af handtverkarne ett konstmäsigt arbetadt skrin för detta album. Båda skänkerna uppskattas i penningvärde till 22,000 Gulden.

— Till den i Wien öppnade konstföreningens exposition äro endast från München insända 11 taflor, af hvilka Rottmann's "Utsigt af ön Aegina" mest beundras.

— Den belgiske målaren, Kayser, hvilken ämnar utgifva ett album öfver europeiska celebriteter, befann sig sisl. november i Wien, hvarest man villigt satt för honom, emedan hans skizzer utmärka sig för den största likhet.

— De af konstnärerna i Berlin, till jul-expositionen valda taflorna utgjorde kompositioner af Raphael, Rubens, Guido Reni och Overbeck; utaf dessa väckte i synerhet *"la vierge au poisson"* af Raphael, *"Marie bebådelse"* och *"Flykten till Egypten"* af Rubens upseende.

— Uti den österrikiska *Lloyd* för den 13 sislidne December läses följande angående den „österrikiska konstföreningens permanenta exposition" — Genremåleriet presenterades här på ett högst värdigt sätt; men A. Tidemand från Christiania öfverträffar dock alla de öfrige, med sin tafla *"Haugianernes Gudstjenst"*. Denna tafla är högst snillrikt uppfattad, i de minsta detaljer fulländadt genomförd, och utan alla manerer. Tidemand bör hädanefter räknas till de störste nu lefvande konstnärer.

— *Konstföreningens exposition* i Köpenhamn består för närvarande af: Landskap i Tyrolen, af *H. Buntzen*; Tullhuset vid Niveröd af *Kierschou*; ett vinterlandskap af densamme; Jesus uppenbarar sig för Martha och Maria Magdalena, af *A. Küchler*; ett djurstycke, af Prof. *Lorentzen*; en smed, som skor en häst, af densamme; en dansk örlogsmän tager lots ombord under Englands kuster, af *Anton Melbye*; en gammal munk utdelar helgonbilder till några barn, af *Ernst Meyer*; Ett parti vid Rhen, af Prof. *Möller* Ett parti af Berchtesgatan, och berget „der Watzmann" af densamme; St. Antonin vid Telferfloden i Tyrolen, af densamme; Ett parti vid Bregentved af densamme; den heliga familjen på flykten, af *Adam Müller*; Henrik och Elsa, efter Christian Winthers digt, af *Raadsig*; Torget i Amalfi, af Prof. *Rörbye*; Jägare, som hålla frukost på en kämpe-graf, af *Westphal*; Skogsparti, Vägen till Fortunen, af *H. Zierck*, och några kopparstick af: *Caspar, Delaroca, Desnoyers, Felsing, Garavaglia* och *Strange*.

Bildhuggare-konst.

— Den berömda amazongruppen af *Kiss*, gossen med svanen af *Kalide* samt de liggande hjortarne, i kroppsstorlek, af *Rauch* och *Kalide* hafva, uti hr Geiss' Zinkgjuteri i Berlin, blifvit gjutna i Zink, för att afsändas till den stora londoner-expositionen. Utur Professor Wichmann's atelier skall det i marmor utförda bildverket "Tvenne flickor som spä hvarandra," samt af *Kalide* "Bachantinnan på panthern," af *Wolf* "en flicka i forntysk drägt hållande ett lam," samt tvenne reliefs af *Prinz* äfven afgå till London.

— Konstföreningen i Wien har öppnat den första bildserien af sin permanenta exposition, med 66 konstverk, hvaribland ett enda plastiskt verk: Lessings statuette, af *Rietschel*.

— Den såsom bildhuggare redan berömda konstnären *Herrmann Heidel* har utgifvit ett häfte kopparstick i stort tvårfolio-format med titel: "Konturer till *Goethe's Iphigenie*," hvilket förtjenar all uppmärksamhet. Häftet utgöres af 8 blad.

— Vår landsman *Molins* staty "David" är särdeles fördelaktigt recenserad i *Bore*. I bland annat säger dess recensent:

"Hela gestalten är fullkomligt fri från affekt och pathos; ingen öfverdrifven behandling af detaljerna, intet koketterande med minutios teknik; den rätta medelvägen iakttagen mellan en alltför utförlig beteckning af vissa muskler och delar och en ytlig och löslig behandling deraf. Liniernas flytande vekhet är här tillika full af kraft och hindrar icke den enkelhet och massivitet, som den äkta plastiken fordrar; alla former äro friska och naturliga, fulla af osökt naivité; ungdomens värma är utbredd öfver det hela; hvarje muskel, behandlad ädelt och med antik renhet, uttrycker denna lifvets fullhet och rörelsens eld, som inga anatomiskt tekniska studier kunna hjälpa till att förklara och återgifva. — En stark och ädel ande talar till oss ur de sköna formerna; vi känna att en idé med energi här kämpat för att finna sitt uttryck, och att vi här hafva att göra med en djupt och allvarligt tänkande konstnär. — Det hela gör ett godt och ädelt, ett harmoniskt intryck, som man icke så snart förgäter."

— *David* föreställes i det ögonblick, då han svänger slungan mot *Goliath*.

Theater och Musik.

— En nio-årig violinspelerska, *Maria Serato* har i Leipzig och andra tyska städer låtit höra sig, och väckt uppmärksamhet genom sin färdighet och sitt rena föredrag.

— Till minne af den förlidit år afidne unge, genialiske pianisten *Chopin*, hafva minnesfester varit föranstaltade så väl i Warschau som i Paris. Den parisiska minnesfesten var i konstnärligt hänseende märkvärdig nog, ty den berömda *Lefébvre-Wely* lät på orgel höra några kompositioner af *Chopin*, och dessutom föredrogos flera verk af samma kompositör, bearbetade för Violoncell och Orgel; Violoncellen spelades af den afidnes vän *Franchomme* med den innerligaste känsla, och sammanställningen af dessa båda instrumenter frambragte en underbar och fullkomligt ändamålsenlig verkan.

— Ett nytt oratorium, af den berömda orgelisten *Stolze*, benämndt "*Hiob*," har i Tyskland mottagits med stort bifall.

— Den italienska operan i Paris öppnades, under *Lumby's* ledning, den 9:de sistedne November, med *Bellini's* "*Sonnambula*." *Madame Sontag* såsom "*Amina*" och tenoristen *Calzolari* skördade verkliga triumfer. Huset var öfverfullt; äfven *Faubourg St. Germain*, som länge undandragit sig att bevista offentliga nöjen, representerades der i de elegantaste toiletter. Republikens president hade äfven infunnit sig.

— Kapellmästaren *Barbieri* som nyligen i Hamburg med bifall låtit uppföra sin "*Columbus*," arbetar redan på en ny opera: "*Pompeji sista dagar*."

— Theatern *della Scala* i Milano, har blifvit tillsluten i brist af publik. Fäldtmarschalk *Radetzky* hade nemligen

öppnat ett militär-abonnement för österrikiska officerare, och följden deraf var den, att ingen borgare vidare besökte theatern.

— I Batavia har *Halevy's* opera: "*Andorra-dalen*" blifvit uppförd tio gånger å rad.

— Den 19 Nov. 1850 uppfördes på k. Operan i Berlin för första gången en alldeles ny opera: "*Sophia Catharina*" eller "*Storfurstinnan*," romantisk-komisk opera i 4 akter med ballett, af *Ch. Birch-Pheiffer*, musiken af *F. v. Flotow*. Så väl text som musik berömmes mycket. Kompositören inropades enstämmt.

— I Tyskland väcker för närvarande en pianist *Mille Wilhelmina Clauss* från Prag stort uppseende, icke endast för sitt gedigna och hänförande föredrag, utan äfven för sitt utomordentligt fördelaktiga utseende.

— Den nya operan af *Scribe* och *Auber* "*l'Enfant Prodigue*," uppfördes för första gången på stora operan i Paris. Operan gjorde stor lycka; musiken skildras såsom hänförande, melodirik och briljant; libretton såsom högst förtjenstfull. Sceneriet, hvilket kostat 112,000 Francs, var praktfullt; i synnerhet beskrifves en dekoration, föreställande det gigantiska *Isistemplet*, (scenen föregår nemligen i Egypteu) såsom verkligen bländande.

— Den 24, sistedne Januari kl. 9 f. m. begrofs i Berlin den berömda kompositören *Albert Lortzing*. Flera konstens och litteraturens notabiliteter hade infunnit sig i den aflidnes hem, hvaribland må nämnas: *Meyerbeer*, *von Küstner*, *Dorn*, *Taubert* och den aflidnes äldrige lärare *prof. Rungenhagen*. Den aflidnes hufvud var smyckadt med en frisk lagerkrans. Liktaget öppnades af de i Berlin garnisonerande fyra kavalleriregimenternas musikkörer, hvilka, under musik-direktör *Wieprechts* ledning, uppförde sorgmarscher, komponerade af den aflidne, samt den utur *Beethovens As-dur* sonat.

Anmälan.

Tidningen "**ZEPHYR**," som uteslutande kommer att sysselsätta sig med **Konstnotiser, biografiska utkast öfver utmärkte män inom konstverlden och kortare noveller**, utgifves härstädes hvarje Lördag.

Red. som i allmänhet icke är någon vän af långa puffande inledningar, ämnar att låta tidningen utgöra sitt eget program.

Bidrag från Artister, Litteratörer och Konstväänner emottagas med synnerlig tacksamhet.

Prenumerationer emottages i stadens alla boklädor, till en början för halft år, med 1 Rdr 40 sk. Bko. Utom *Gotheborg* boende prenumeranter erhålla tidningen sig tillsänd i korsomslag, då de insända prenumerationsmedlen till "**Redaktionen af Zephyr**" eller till "**Bok- och Musikhandlaren hr J. Philipsson**." De åter, hvilka önska prenumerera genom posten, komma jemväl att erlätta vanligt postförvaltarearvode. Öfrige Bokhandlare i Sverige, hos vilka äfven kan prenumereras, torde godhetsfullt med sina requisitioner vända sig till ofvannämnde bokhandlare *hr J. Philipsson* i *Gotheborg* med insändande af medlen, efter afdrag af vanlig bokhandelsprovision. Här i staden kommer tidningen att utdelas i *hr Philipssons* Bok- och Musikhandel, samt på alla Handels- och Sjöfartstidningens utdelningsställen. Priset för hvarje enskildt nummer blir 2 skillingar Bko. Redaktionen skall genom åtskilliga dubbel-nummer laga så att fulla 26 nummer hinna utkomma till Juni månads slut. N:o 2 utgifves Lördagen den 22 dennes.

Gotheborg i Februari 1851.

Redaktionen.

Tryckt hos *N. J. Gumpert & Comp.*